

[Annette Just]

ikke rigtig blevet inviteret så forfærdelig meget med i. Vi bliver grint lidt ad ude omkring, det synes Fremskridtspartiet ikke vi kan være bekendt.

Fremskridtspartiets udenrigspolitik har alle dage været, at vi ønsker fri handel med alle lande. Vi ønsker ikke, at Danmark skal stå med løftede pegefingre og fortælle, hvordan Israel skal reagere over for PLO. Vi kan ikke under nogen omstændigheder gå ind for en organisation, der er gået så stærkt ind for terror og vold som PLO, og vi forstår egentlig talt udmærket, at Israel er meget betænkelig, for at sige det mildt, over de udspil, der er kommet fra PLO.

Lige så lidt synes Fremskridtspartiet, at Sydafrika stadig skal stå på den liste over lande, som vi ikke under nogen omstændigheder må handle eller tale med eller overhovedet have noget samkvem med. Hvad er det for en idé at tro, at apartheid bliver mindre, fordi man lukker det inde? Tværtimod tror vi på, at vi ved åbenhed, ved at lade sydafrikanere komme til Danmark, ved at lade danskere komme ned til dem, ved at vise, hvilke synspunkter vi har, ved åbent og ærligt at handle med dem, kan vi medvirke til nedbrydelse af det forhadte system, som det i hvert tilfælde er, når man skelner imellem, hvilke farver man har. Det er et forkasteligt system, ja, men man fremmer ikke nedbrydelse af apartheid ved at isolere det og sige, at så vil vi slet ikke prøve at give dem et godt eksempel. Derfor mener Fremskridtspartiet, at vi udmærket ved vores gode eksempel kunne sige, at vi gerne vil handle med jer. Vi vil gerne vise vores åbenhed, vores system. Om et enkelt område, det sydafrikanske kul, det reneste kul, der findes, den reneste energiform, vil jeg sige: Hvorfor i alverdens riger og lande skulle vi ikke være med til at forbedre vort miljø ved også at bruge det?

Så blev der talt om EF og om det indre marked. Her kan vi selvfølgelig kun give udenrigsministeren helt ret i, at det arbejde, der bliver lavet i Markedsudvalget for øjeblikket, og det arbejde, der rent faktisk også foregår i Europa-Parlamentet, er utrolig vigtigt. Det er vigtigt, at vi står sammen om så store områder som bekæmpelsen af et forurenede miljø. Vi skal stå sammen om at forbedre miljøet, så vi kan give det videre til den næste generation i forsvarlig stand. Vi skal også stå sammen om forskning. Danmark er ikke stort nok til at lave grund-

forskning eller anden videre forskning helt alene, det ville være helt hen i vejret at gøre det på den måde. Derfor er det en god ting, at EF også har taget disse områder op og siger, at dér står vi sammen, dér vil vi udnytte hinandens ressourcer.

For at gentage det, som Fremskridtspartiet vil: åbne muligheder for vores handel, åbne muligheder for at eksportere og dermed åbne muligheder for Danmark.

Men dansk udenrigspolitik er også andre ting. Det er også, hvordan vi reelt handler, når der sker en miniaturekrise, vil jeg kalde det. Det, jeg vil komme ind på, er nemlig, hvordan vi ter os på ambassaderne. Det er de mennesker, der sidder på ambassaderne, der er vort ansigt udadtil. Ikke for at rippe op, men måske for at få sluttet en kedelig ting, vil jeg tage Østberlinaffæren op, for jeg mener ikke, at der er handlet rigtigt – langt fra. Der er handlet utroligt forkert og utrolig udansk. Der er gjort et forsøg på at få klarlagt, hvad der skete. Jeg kan se, at selv om der er aflagt en rapport, selv om der er foretaget rettelser til den, bliver der ved med at rejse sig spørgsmål om rigtigheden af alt det, der er blevet sagt og skrevet i denne sag. Derfor vil jeg nu fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger udenrigsministeren at rejse tjenestemandssag vedrørende alle faser i den danske Berlinambassades handlemåde og undladelser i sagen om de 18 østtyskere, der henvendte sig på ambassaden den 9. september 1988.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 11).

Det er netop vigtigt, at vi får sluttet denne sag på en så forsvarlig måde, at Danmark kan være sig selv bekendt, at Danmark kan sige: Denne sag er færdig nu, de ansvarlige er blevet sat på plads, således som det skal være. Så det er vigtigt, at det bliver en tjenestemandssag, en sag, hvor alle de implicerede parter får lov til at svare.

Det forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat af Socialdemokratiet ved fru Ritt Bjerregaard m.fl., virker på os som lidt et trut i trompeten og ikke meget andet. Det kan vi såmænd godt være med til. Vi har prøvet at være aktivt med i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg,